

[Ministeren for offentlige arbejder.]

her i folketinget. Det er baggrunden for, at jeg kan sige det, jeg her har sagt, idet jeg tager ombudsmandens beretning til efterretning og beklager, at skrivelsen af 25. januar ikke er fremsendt til landsnævnet.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen ville gerne have en drøftelse af principperne fremover med hensyn til statsbanernes overtagelse af rutebiler. Jeg mener, at jeg har givet svaret i det, jeg har sagt.

Det ærede medlem berørte en tidligere sag, som også behandles i ombudsmandens beretning, nemlig spørgsmålet om statsbanernes overtagelse af Fredericia-Middelfart ruten. Han var selv inde på, at det er noget, der ligger ikke alene før min tid som minister, men også før den nuværende generaldirektørs tid, og det er derfor klart, at vi ikke kan have ansvar for det, og jeg mener, at det, det ærede medlem nærmest var ude efter, var de begrundelser, der senere er fremført for statsbanernes overtagelse af denne rute. Her vil jeg gerne sige, at jeg finder det naturligt, når vi altså ser væk fra spørgsmålet om goodwill og må følge de regler, der er fastlagt, at man rationaliserer, hvor der køres parallelkørsel af en privat rutebilejer. Om det så er den private forretning eller statsbanerne, der skal rationalisere, kan man tale om, men en rationalisering må være rimelig ikke alene her, men alle steder i landet, hvor der er tale om unødvendig kørsel. Der er efter min mening megen unødvendig kørsel, fordi vor trafik ikke er samordnet på den rigtige måde. Det er derfor, statsbanerne har ment at måtte overtage denne rute, nemlig for at få rimelige kørselsforhold på den strækning, idet de selvfølgelig bedre kunne indrette sig, når de både havde toggang og rutebiler.

Jeg synes også, at de ærede medlemmer hr. Vagn Bro og hr. Ninn-Hansen i høj grad giver udtryk for, at de alene er det private erhvervslivs repræsentanter. Det må dog være mere naturligt, synes jeg, at se således på det, at man her i tinget også i nogen grad repræsenterer statens interesser. Det, der ligger bag statsbanernes overtagelse af rutebilerne — det er også tydeligt kommet frem i ombudsmandens beretning — er ikke, at staten skal give flere

penge ud, men derimod, at staten skal tjene penge, og når man kan dokumentere, som jeg har gjort fra denne talerstol, at der ved overtagelse af de gule rutebiler kunne tjenes 225 000 kr. netto om året, kan det efter min opfattelse ikke være ligegyldigt for staten, om den kan få en sådan forretning eller ej. Om andre ærede medlemmer i det høje ting måtte mene, at det var bedre, at private fik fortjenesten, må de jo om, men jeg synes i hvert tilfælde, det er rimeligt, at staten, som skal drive de linjer, hvor den, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen meget rigtig sagde, har pligt til at køre, uanset om der er noget at køre med eller ej, også får lejlighed til at drive sådanne rutebillinjer, som virkelig giver fortjeneste, således at underskuddet på statsbanerne ad den vej kan blive mindre.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro sluttede med at sige, at det, der var hans hovedinteresse i dette spørgsmål, var, at der for borgerne og staten blev skabt lighed for loven. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem og andre, som måtte dele hans opfattelse: er der skabt lighed nu, er der skabt lighed ved, at jeg erklærer, at vi vil følge de retningslinjer, som er nedlagt i ombudsmandens beretning og i den beslutning, som den 22. marts 1957 blev truffet af et flertal i dette ting? Jeg mener nej. Jeg mener tværtimod, at der er skabt ulighed, for man må huske på, at hvis en privatmand vil overtage en rutebilkoncession, har man ingen mulighed for at gå ham efter i sømme på samme måde, som man kan gøre det over for statsbanerne; der er ingen statsrevisorer, der er intet hovedrevisorat og der er ingen ombudsmand, som man kan henvende sig til, når det drejer sig om en privat bilejers overtagelse af koncessioner. Derfor mener jeg, at det, der i virkeligheden er sket på dette område, er, at man nu har givet hele spørgsmålet om lighed en stærk slagside til fordel for de private erhverv i vort land. Det må vi jo bøje os for, så længe der i det høje ting er flertal for noget sådant, men jeg mener altså ikke, at det ærede medlem hr. Vagn Bro har opnået det, som han mente var virkelig lighed for loven; tværtimod mener jeg, at der er en skævhed til stede, som kommer statsinstitutionen til skade og andre til gode.